

L · O · T · S · E · N

Medlemstidning för Göteborgs socialdemokratiska tjänstemannaförening - N:o 1 2019

LEDARE SOCIALDEMOKRATIN OCH DEMOKRATIN

Rickard Sandler, denna socialdemokratins mest bortglömda statsminister, skrev en gång att partiet inte bara ska garantera samhälleligt lugn. Det måste också svara mot folkliga krav på reformer. Regeringen Löfven II riskerar att bli historiens första s-ledda regering vars själva utgångspunkt är ökade klassklyftor. Socialdemokraterna har åtagit sig att genomföra ett 73 punkter långt liberalt reformprogram på uppdrag av tre liberala partier med ett totalt folkligt stöd på 17 procent. Som betalning får vi ett gäng ministertaburetter, en halv familjevecka och en splittrad allians. Dessutom värnas den demokratin, sägs det. Men är det inte i själva verket demokratin som urholkas?

Mittenuppgörelsen angriper varje förutsättning till social demokrati. Denna den svenska arbetarrörelsens största seger bygger på en tanke så enkel som trygghet för vanligt folk. För att varje samhällsmedborgare ska kunna avancera inom de bestående klasshierarkierna krävs robusta trygghetssystem, en pålitlig

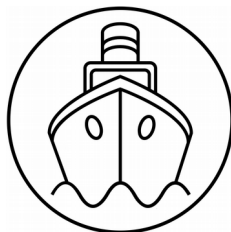
bostadsmarknad, välfungerande vård, en lättillgänglig arbetsmarknad, skola i toppklass och en omsorg att lita på. Fördelningsprofilen, det fina ordet för vem som får pengarna, i överenskommelsen kan bara beskrivas som klasspolitisk – med den vassa udden riktad mot arbetarklassen. Arbetande svenskar ska med miljö- och konsumtionskatter betala för att den mest välmående ska få slopad värnsskatt, sänkt marginalskatt, slopad arbetsgivaravgift och tiotusentals kronor i RUT-avdrag. Den klimatmedvetne småborgarens livsstil tillåts erövra, styra och förvalta hela skattesystemet. Jämlikheten får stå tillbaka.

Den ekonomiska demokratin, vårt mest ofärdiga projekt, förpassas till historien. Arbetsförmedlingen, sjukvården, äldreomsorgen; på varje område premieras privatiseringarna och det fria kapitalet släpps in. I mittenuppgörelsens tid är det socialdemokratins uppgift att genomföra nästa systemskifte. Nyanlända och ungdomar ska, till en lägre lön än andra löntagare,

utföra enkla jobb på kollektivavtalslösa företag – med staten som garant. Arbetsrätten ska tunnans ut, undantag införs och parterna tvingas vika ner sig. Arvsskatten är redan borta, och nu ska Löfven II dessutom garantera att familjedynastierna kan skicka företagen vidare till nästa led; utan extra skatt på generationsväxlingen. Arbetsgivarna brer ut sig; löntagarna får inte plats.

Demokratin är större än riksdagshuset. Den politiska demokratin kan inte stå på egna ben, utan måste alltid stötta sig på social och ekonomisk demokrati. Bara då blir den livskraftig. Det är demokratin fundament som undergrävs om 73 punkts-programmet blir verklighet. I Europa faller redan de växande klyftorna välfärdsstat efter välfärdsstat. Protester skakar kontinenten, och gamla arbetarrörelser vittrar bort i takt med gamla lojaliteter. Regeringen Löfven II – om en sådan tillträder – måste göra det till sitt absoluta huvuduppdrag att utvidga demokratin i alla delar av landet.

Programmet som nu presenterats kan ge nycklarna till regeringsmakten, men väl där måste inriktningen vara att aldrig genomföra det. Annars ser vi snart gula västar på E6:an också – eller den yttersta reaktionen i Rosenbad. Det är dags att minnas Rickard Sandler.

LEDARE

STORLEKEN HAR BETYDELSE

Höstens val och den efterföljande parlamentariska turbulensen har skapat en väldigt komplicerad politisk situation i Göteborg. Det hela förvärras av ett infekterat samtalsklimat där tonläget är högt och grälsjukt. Åsikterna om vad som hänt och varför går starkt isär. Det gör det svårt för många att få en klar bild av läget. Men som tur är så finns det några saker som vi vet säkert.

Vi vet att valresultatet inte gav något av blocken majoritet och att ett stabilt styre därför kommer kräva någon form av blocköverskridande samverkan. Vi vet att Vänsterpartiet sannolikt inte skulle inkluderas i en sådan samverkan och därför har ett uppenbart intresse av att cementera blockpolitiken. Och även om vissa debattörer gärna försöker skylla allt på elaka sossar så vet vi [att det var Daniel Bernmar \(V\)](#) som tog initiativ till att bilda ett block utan S och ingå en valteknisk samverkan med borgarna, vilket ju var det som möjliggjorde det borgerliga minoritetsstyret. Vi vet också att den rödgrönrosa alternativbudgeten, med en skattehöjning på runt 400 miljoner, offentliggjordes bara två dygn före själva omröstningen och först efter det att S hade meddelat att man skulle rösta på sin egen budget. Vi vet dessutom att de rödgrönrosa partierna röstade fram S-budgeten i juni men trots det valde att lägga ned sina röster och släppa fram borgarnas budget i november.

Begrundar man alla dessa fakta framstår de beslut som vår partiledning och fullmäktige grupp tagit under hösten som fullt rationella och välavvägda.

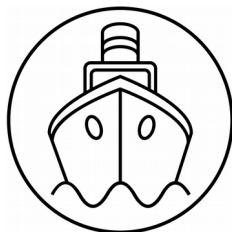
Vissa debattörer hävdar ändå att S borde ha som vägledande princip att i varje läge - och till varje pris - förhindra en borgerlig budget. Det är en besynnerligt reaktiv inställning. Rimligen bör vårt fokus istället vara att få så stort långsiktigt genomslag för vår egen socialdemokratiska politik som möjligt. Att vänstersidan är splittrad och att borgarna därför, med hjälp av de rödgrönrosa, lyckades vinna en budgetomröstning, är naturligtvis väldigt olyckligt. Men det är faktiskt inte huvudproblemet här. Det grundläggande problemet är ett annat och handlar helt enkelt om storlek.

Betraktar man valresultatets utveckling i Göteborg sedan 2006 så är trenden tydlig. S, V, MP och Fi har minskat sin gemensamma röstandel från 51 till 42 procent. Det stora tappet beror på att S har minskat oerhört kraftigt, med nära 16 procentenheter, från 36 till 20 procent. Slutsatsen är uppenbar: Socialdemokraterna måste öka sin röstandel ordentligt. Det är inte bara förutsättningen för att vi ska få mer genomslag för vår egen politik. Det är även det enda som i praktiken kan möjliggöra ett långsiktigt och livskraftigt rödgrönt styre av staden. Tyvärr har den insikten inte ännu nått de

rödgrönrosa partiledningarna, som istället excellerat i attacker mot S.

En avgörande vändpunkt kom med valet 2014, då maktbalansen inom det rödgröna samarbetet ändrades radikalt. Tidigare var S dubbelt så stora som de rödgrönrosa partierna tillsammans. Efter 2014 blev de rödgrönrosa lika stora som S, vilket förändrade den interna dynamiken mellan partierna på ett ödesdigert sätt. [Bernmardoktrinen](#)s vision om att ersätta S som det stora samlande partiet till vänster är ett resultat av det. Att V skulle kunna axla den rollen är såklart helt orealistiskt. Det ständiga krypskyttet från vänster riskerar istället bara att ytterligare försvaga S, vilket i sin tur kan bädda för ett långvarigt borgerligt styre. Något som borde stämma till eftertanke bland rödgrönrosa partistrateger.

Men även vi socialdemokrater måste göra situationen klar för oss. Vi är inte ett rödgrönt parti vars syfte är att driva rödgrön politik. Vi är ett socialdemokratiskt parti och vårt syfte är att driva socialdemokratisk politik. Det är det primära. Varken på lokal eller nationell nivå är det ett egenvärde att till varje pris vinna en enstaka budgetomröstning. Vi behöver tänka längre än så. Vi behöver göra vår partiorganisation stark och effektiv igen, vinna tillbaka de väljare vi förlorat och driva igenom socialdemokratisk politik. Det kommer ingen att hjälpa oss med, det måste vi klara av själva.

DEBATT

S HAR SIG SJÄLVA ATT SKYLLA

2018 var ett hårt år för den göteborgska socialdemokratin. Trots en stark valspurt så måste ett valresultat på 20 procent klassas som riktigt dåligt. Det betyder att partiet på tre val nästan halverat sitt väljarstöd från att 2006 ha fått 36 procent i kommunalvalet. Men Socialdemokraternas nedgång i valet var ingenting i jämförelse med Moderaternas, de tappade mer än var tredje väljare. Efter ett sådant katastrofval kunde inte ens den mest optimistiske moderat hoppas på att förhandlingsresultatet skulle leda till att de fick ta över ordförandeposten i kommunstyrelsen. Men till borgarnas stora glädje kunde en enad allians efter månader av förhandlingar ta över styret utan några som helst sakpolitiska eftergifter. Anledningen till att detta gick att genomföra var en djupt splittrad vänster.

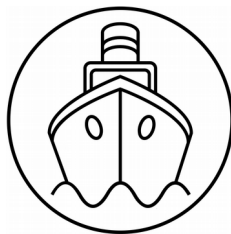
Det finns många förklaringsfaktorer till Socialdemokraternas dåliga förhandlingsutfall, men att enahanda döma ut det som Vänsterpartiets fel är varken sant eller fruktsamt om målet är att minska borgarnas inflytande. Det som behövs är en strategi för att åstadkomma förändring. Valmaterialet talar sitt tydliga språk; Alliansen kan bara få igenom sin budget så länge som vänstern är splittrad, annars behöver de Demokraternas aktiva stöd. Det enda som på allvar kan sätta käppar i hjulet för dagens majoritet är en gemensam rödgrönrosa budget-

motion som inkluderar S. Oavsett vad som ligger till grund för den splittring som skett inom förra mandatperiodens rödgrönrosa block så bör det därför bara finnas ett alternativ för alla de som vill förhindra nedskärningar och utförsäljningar, och det är att enas. För det dåliga valresultatet har socialdemokratin bara sig själv att skylla, sådana är demokratins spelregler. För att vända den nedgående trenden behöver Socialdemokraterna därför bli bättre på att presentera en politik som väljarna uppfattar som relevant. Det här är svårt och kommer att kräva hårt arbete. Men ett parti som lyckas attrahera många medlemmar och där medlemmarna är med och fattar de avgörande besluten kommer med största sannolikhet också att vara relevant för en större del av väljarna. Fördelen av att vara många handlar inte främst om att kunna knacka fler dörrar, det handlar om att bättre kunna förstå vår samtid. Genom att lyssna till många olika perspektiv skapas en bättre bild av stadens utmaningar och möjligheter.

I Göteborg har partiet de senaste åren tappat nästan hälften av sina medlemmar, och samtidigt, eller kanske är det just orsaken bakom, har det inom partiet funnits en avsaknad av en djupare diskussion kring de verkligt viktiga frågorna för stadens framtid. I andra partidistrikt finns en trend av ökat medlemsinflytande, exempelvis väljer allt fler distrikt att utse sina

främsta företrädare genom direkta val. I till exempel Stockholm har avgörande inflytande över stora infrastrukturfrågor lagts i händerna på medlemmarna. Det har lett till hårda strider men effekten verkar inte ha varit avskräckande. Partiet har lyckats läka och därigenom också skapat en ökad legitimitet för besluten. Medlemsantalet ligger där på en stabil nivå, tvärt emot trenden av sjunkande medlemsantal i landet. Kanske beror det just på att medlemskapets värde har höjts i och med att dessa avgörande beslut legat i händerna på medlemmarna. När makt fördelas till gräsrotterna blir det mer intressant att vara en del av den folkrörelsen och man tillåts vara delaktig i att skapa förändring utan att behöva slåss om de höga positionerna. 2019 blir ett avgörande år för om den göteborgska socialdemokratin ska lyckas vända den negativa trenden. Det kommer att krävas tydliga strategier och hårt arbete. Kortsiktigt handlar det om att inte lämna walk over till borgarna. Väljarna förväntar sig att vi gör allt i vår makt för att hindra högerns framfart och kampen om den här mandatperioden har bara börjat. Långsiktigt handlar det om att bygga ett parti som är starkt nog att återigen kunna leda en styrande majoritet. Det görs genom att bygga partiet underifrån och genom att kraften i rörelsen tillåts skapa verklig förändring.

MY ALNEBRATT
Socialdemokrat

DEBATT

LEVA ELLER DÖ?

Sedan hundra år tillbaks har vi ett fullt utvecklat system med representativ demokrati i Sverige. Det har tjänat oss väl, vi lever trots allt i ett av världen bäst utvecklade länder där de allra flesta har tillgång till en välfärd som de flesta i världen endast kan drömma om. Det innebär inte att det inte finns utmaningar och med jämna mellanrum höjs det röster som vill förändra sättet vi organiserar oss på. Oftast på ett sätt som knappast skulle stärka demokratin och gräsrotsarbetet utan snarare till gagn för mer elitism och plötsligt skulle vi befinna oss i ungefär samma situation som gjorde att våra förfäder en gång slogs för demokrati. Som jag ser det så har vi två vägar att gå för att stärka demokratin: reformera sättet vi engagerar oss politiskt eller reformera det politiska systemet. Jag tror att svaret är lite socialdemokratiskt, både-och helt enkelt. Men en sak måste man komma ihåg: man utvecklas inte vare sig som person eller organisation genom att fortsätta göra som vi alltid gjort förr!

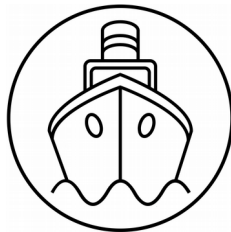
Ungefär lika länge som vi har organiserat oss politiskt i arbetarrörelsen har vi också spelat fotboll. Och precis som i vårt föreningsliv så håller vi oss till ungefär samma spelregler sedan hundra år. Några mindre justeringar har gjorts genom åren, men bollen är ändå rund! Likväl som inom politiken så har publiksiffrorna kommit och gått inom fotbollen. En sak är

säker, det är inte reglerna som avgör om ett lag har stor publik och är framgångsrika, det andra laget man möter har samma regler att följa, samma domare och linjerna följer samma mönster och avstånd. Skillnaden är alltid hur kulturen ser ut inom laget eller inom partiet. Ett lag som spelar rolig och framgångsrik fotboll får stor publik, ett parti som förstår att avläsa sin samtid och ha svar på dess utmaningar får ett större antal röster och medlemmar. Svårare än så är det inte!

Så hur blir man då en framgångsrik förening? Hur vinner man så att säga den lokala ligan just där man själv är medlem och verkar? Jo, genom tradition och förnyelse. Tradition eftersom det attraherar de som är föreningens kärna, de trogna medlemmarna som alltid ställer upp och förnyelse för att attrahera de medlemmar som idag inte ens finns eller vet om att de kommer att bli medlemmar hos oss. Jag får ofta höra att vi måste göra våra möten mer informella, ta bort dagordningen och protokollen. Men då blandar vi ihop korten ganska ordentligt! En politisk förenings uppgift är ju att förändra samhället, likväl som en fotbollsklubbs uppgift är att spela fotboll. Om inte den politiska föreningen tar några beslut så fyller den faktiskt inte sin funktion fullt ut. Vi som är medlemmar är naturligtvis intresserade av att prata politik och lära oss mer om samhället, men vår främsta uppgift

som förening är faktiskt att förändra samhället. Och då behöver vi ägna några minuter åt formalia varje medlemsmöte för att garantera att det går rätt till! Däremot måste huvuddelen av mötet handla om politiska samtal och diskussioner, men ska vi kunna ta beslut så måste vi följa de demokratiska spelreglerna. Det är lika självklart som skillnaden mellan att kicka boll med kompisarna på ängen jämfört med att gå in i en klubb och spela i seriesystemet. Så likväl som den fotbollsspelare som kommer till sin första träning förväntar sig att det finns ett antal bollar att spela med så räknar den medlem som kommer till sitt första möte att vi ska skapa politik på det. Och det är här det är avgörande om vår förening är framgångsrik eller inte.

Allt för ofta möts man av en ordförande som fått för sig att det är hen som är föreningen, som aldrig släpper ordet ifrån sig, som har planerat allting, förberett och fixat så att det inte finns något utrymme för det öppna samtalet och de kreativa förslagen. En förening med sådana ledare kan pröva alla mötesformer som finns, det kommer aldrig att bli särskilt framgångsrik. Den förening som förstår värdet av att alla kommer till tals, värdet av olika mötesformer, av olika sätt att kommunicera sin politik, den kommer att vara attraktiv att söka sig till, den kommer att vara spännande att följa. Men då måste

styrelsen förstå sin roll, den måste tänka lite som styrelsen för fotbollsklubben. Där är det självklart att styrelsens roll är att skapa förutsättningar för medlemmarna att spela boll, inte att göra det åt dem! Om jag är medlem i en förening där styrelsen tar politiska beslut, nomineringsanmodningar mm varför ska jag då komma på medlemsmötena? Jag vill ju vara aktiv, inte en supporter! Däri ligger våra största utmaningar och våra största styrkor – våra aktiva medlemmar! I Göteborg har vi hundratals medlemmar som går medlemsutbildningen, för dem är det en självklarhet att engagera sig på basnivå flera gånger i månaden, att bli lyssnad på och att själv vara aktiv. Man kommer inte för att andäktigt lyssna på samtalsledaren utan man kommer för att bidra med sitt egna och lära av andras.

Att vara styrelseledamot är ett förtroendeuppdrag. Man förväntas utträta något, ta ansvar för det förtroende man fått ifrån valberedning och medlemmar. Varje styrelseledamot borde tänka: "Hur kan jag bidra för att vår förening tar ett par kliv framåt just detta år?" Allt för ofta handlar det om att upprätthålla status quo eller förhindra ett pågående förfall. Tänk om vi hade tänkt på det viset när det gällde samhället för hundra år sedan? Det innebär inte att styrelseledamöterna ska genomföra allting, de ska snarare ge förutsättningar och möjligheter för verksamhet. Studieorganisatören

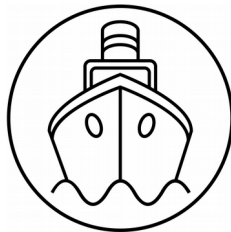
behöver inte själv hålla i studiecirklar, hens uppgift är ju att organisera dem. Ett annat förtroendeuppdrag är att vara ombud på distriktskongresserna. Det skiljer sig oerhört mycket mellan föreningarna hur man hanterar dessa. De flesta utser ett par ombud och ger dem sedan fullmakt att uttala sig för föreningen. Andra går den lite besvärligare vägen, de sitter ner i föreningen och läser tillsammans igenom motioner och förslag och kommer överens om vad vi som förening tycker. Sedan ger vi våra ombud i uppdrag att driva den linjen för att sedan redovisa hur det gått. Det här blir naturligtvis mycket starkare och ställer högre krav både på medlemmarna och ombuden. Men om man som medlem vet att det kommer att fattas politiska beslut på mötena är chansen betydligt större att jag går dit för att höja min röst och säga min mening!

Ett enkelt koncept för en bra miniminivå för en socialdemokratisk förening: Medlemsmöte minst en gång i månaden (ca: 8 – 10 per år). Läs studiecirkel där ni sätter er in i frågor som rör erat lokal samhälle (lokala frågor engagerar alltid mest) styrelsemöte som förbereder den övriga verksamheten. Regelbunden utåtriktad verksamhet, rimligtvis inför varje medlemsmöte där man bjuder in de boende i området, arbetskamraterna, vänner osv på medlemsmötet. Skriv motioner och medborgarförslag. Bjud in tjänstemän och

politiker som är ansvariga inom de områden ni är engagerade. Gör skillnad! Var inte blyga, bjud in en minister och gör ett öppet medlemsmöte av det. Och ha skoj, ställ till med julfester, sommaravslutningar eller andra jippon. Samarbeta hellre med den lokala idrottsföreningen än med grannsosseföreningen. Väx! Bli fler! Dra nytta av partidistriktets ombudsmän, av utvecklingsledarna. Se till att hela styrelsen genomför workshopen "Föreningsutveckling" och hela föreningen "Framtidspartiet". Var välplanerade och strukturerade men se också till att lämna utrymme för en klackspark eller två. De behövs de också! Antingen stärker vi de politiska folk rörelserna, får liv i dem och gör dem relevanta eller så är det dags för en ordentlig utredning att titta på hur vi ska sköta demokratin framöver i det här landet.

Efter hundra år med demokrati börjar vi nu få en politisk adel, människor vars föräldrar eller till och med morföräldrar jobbade på departement, satt i riksdagen eller som kommunalråd och som i vissa fall är heltidspolitiker i tredje generationen. Det var just det här som våra förfäder gjorde uppror emot en gång i tiden, det är ett tungt arv för oss att förvalta och vi bör göra det med största respekt. Annars kommer någon annan att göra uppror mot oss.

RASMUS ANDERSSON
Socialdemokrat

PARTIKONGRESS 2019

REMISSVAR

Den 22-24 mars är det partikongress i Örebro. Det kommer inte ske någon motionsbehandling men däremot kommer två programexter att antas, dels "Kunskap inför framtiden" som behandlar hur partiet ska möta kunskapssamhällets utmaningar och dels "Organisatoriskt reformprogram" som handlar om hur partiorganisationen ska förnyas. Förslag på texter (som ni kan läsa här) har skickats ut på remiss. Vår s-förening har haft medlemsmöte om remissen och har skrivit ett remissvar som skickats in till partidistriktet.

Bland annat lägger vi fram några konkreta förslag på reformer: Mer inflytande för de vanliga medlemmarna, t.ex. genom fler rådgivande medlemsmöten på lokal nivå, krav på arbetslivserfarenhet för uppdrag som förtroendevalda och partianställda och en överföring av resurser från interna lönekostnader till satsningar på ideellt partiarbete. Utgångspunkten måste vara att partiet ska bli mer av en bred folkrörelse på ideell grund, där avståndet mellan gräsrotter och etablerade företrädare minskas. Här följer vårt remissvar i sin helhet:

A – Kunskap för framtiden

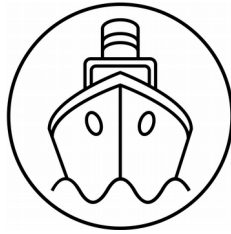
En del formuleringar låter som att de försvarar den gångna mandatperiodens politik. Programformuleringar bör snarare vara

framtidssinriktade. Ett tydligt exempel är fjärde stycket på s. 2. Där tycks oss dessutom vissa av påståendena om brutna trender vara empiriskt tveksamma. I det första avsnittet står rubriken "Akademisk kunskap tillgänglig för alla" ut som avvikande från programmets inriktning i övrigt. Där programmet i övrigt präglas av ett arbetsmarknadsperspektiv på utbildning diskuteras här snarare allmänna demokrativärden. Man borde tänka igenom om detta är en arbetsmarknadsåtgärd, eller en demokratiåtgärd. Om det förra, så borde man också säga något om vilka arbetsmarknadsområden man tror sig kunna uppnå med detta och hur dessa ska säkras. Om det senare, är frågan om inte stycket borde utgå i detta sammanhang.

När det gäller stycket "Omställning till ett nytt land" vill föreningen framföra att vi anser att förslaget överlag är bra formulerat. Om man möjligen skulle framföra någon synpunkt är det att även om förslaget om språkplikt är rimligt, så torde problemen i SFI-undervisningen ligga mer i avsaknad av resurser (framförallt behöriga lärare) än i ointresse från de invandrades sida. Därför vore det bra med några ord om hur vi ska säkerställa bättre tillgång till behöriga lärare inom SFI. De åtgärder som föreslås för SFI handlar bara om systemet som sådant. Vi tror man behöver beakta rekryteringsfrågan mer. Givetvis kan inte ett dokument av detta slag

vara särskilt utförligt i vad som föreslås. Vissa stycken om högskolans roll (s. 12) är dock så elliptiska att det är svårt att förstå ens vad förslagen har för inriktning. Det efterfrågas t.ex. ett nytt system för resurstilldelning utan att det ens antyds vad det ska innehålla. Ett annat exempel gäller förslaget att "villkoren för unga forskare ska fortsätta att förbättras". Innebär detta att folk ska ges möjlighet att forska mer, eller att möjligheterna att kombinera forskarkarriär och familjeliv ska förbättras?

Förslaget om skolplikt för gymnasiet har funnits i partiets repertoar ett tag nu, men det är fortfarande inte preciserat så att det går att ta ställning till om det är en bra idé eller inte. Förmodligen springer förslaget ur iakttagelsen att arbetslösheten är avsevärt högre i gruppen som saknar gymnasieexamen än bland de som har det. Föreningen ställer sig dock undrade till hur man tänker sig att förslaget ska fungera. Frågan är om inte detta förslag inriktar sig på symptom snarare än orsaker, eller åtminstone att den intervention som föreslås kommer alldeles för sent i ungdomarnas liv. På senare år har andelen som överhuvudtaget har behörighet till gymnasiet minskat betänkligt. Frågan är om inte de resurser som detta förslag ska ta, hade kunnat användas bättre till att lösa grundskolans problem. Detta rör sig om ett tillskott av elever till gymnasieskolan som är

långt ifrån trivialt, och det torde dessutom vara elever som är mer resurskrävande än genomsnittligt. Givet att man ändå ska införa skolplikt för gymnasiet, föreslår vi att man funderar på att göra den flexibel. Vår tanke är att avhoppet från gymnasiet i viss mån beror på avsaknad av motivation, som kan återfinnas lite senare i livet. Istället för att vara tvungen att gå direkt till gymnasiet efter grundskolan, kan plikten ligga i att påbörja gymnasiestudier innan 20 års ålder, eller liknande. Statistiken för antagning till högskolan visar en enorm skillnad mellan män och kvinnor i hur ofta man studerar vidare (ca 35 respektive 50 procent i varje kohort). Partiet bör även fundera vidare över vilka särskilda ansträngningar man kan göra för att utbildningssystemen ska fånga upp männen bättre.

B – Organisatoriskt reformprogram

När det gäller organisationsförändringarna så tycker föreningen att underlaget innehåller många intressanta och relevanta upplysningar, och instämmer i det övergripande perspektivet. Möjligen med tillägget att förutom de unga, så kan det finnas skäl att fundera särskilt på hur man ska nå den yngre arbetarklassen (eller, om man så föredrar, de yngre medlemmarna av de breda löntagarskikten). Vi skulle vilja komma med två ytterligare förslag av mer praktisk karaktär:

1. Mer inflytande för medlemmarna, i form av medlemsomröstningar. Detta har hittills i första hand diskuterats på nationell nivå, kring partiledarval. Vi föreställer oss att det skulle vara mer nytta med sådana omröstningar på lokal nivå. Detta görs redan idag när det gäller kongressombud (det finns alltså en infrastruktur för det), vilket relativt enkelt borde kunna utvidgas till partidistriktsordförande, KSO-kandidater, kommunalråd, gruppledare i KF, med mera. Dessa omröstningar behöver enligt vår mening inte nödvändigtvis vara beslutande. Vi tror att bara etablerandet av processer där det förväntas av våra ledare att gå ut och söka legitimitet bland medlemmarna vore väldigt sunt för kulturen i partiet. Att sådana omröstningar förekommer relativt ofta ger också den vanlige medlemmen ett tydligare inflytande och mer anledning till engagemang. Det torde även skapa många goda drivkrafter i partiets ledningar för att hålla igång de lokala gräsrotsföreningarna.

2. Krav på arbetslivserfarenhet. Professionaliseringen av politiken är en generell trend i hela västvärlden. Den saknar inte helt fördelar, men för ett parti som har anspråk på att företräda vanligt folk är det ett stort problem att många av dess företrädare inte har haft kontakt med något annat arbetsliv än den politiska världen.

Det finns forskningsresultat som pekar mot att avsaknaden av vanliga löntagare bland våra politiker är en del i socialdemokratiska partiets problem att nå nya väljare. Vi tror att det vore sunt med någon form av krav på att ha arbetat utanför politiken för att få inneha uppdrag och anställningar i partiet. Åtminstone på lokal och regional nivå, och för personer som blivit 25 år. Den exakta utformningen av dessa regelverk kan dock behöva anpassas lokalt.

Slutligen ber underlaget om svar på frågan om vilken verksamhet som ska prioriteras. Det är vår uppfattning att partiet som helhet skulle tjäna på en överföring av resurser (framförallt partistödet) till föreningarna. Idag har många partidistrikt ganska stora kostnader för personal, som vi tror på sikt kan frigöras genom att man går tillbaka till löner som är mer marknadsmässiga. Det system vi har idag ger visserligen en viss stadga till organisationen, men skapar också inlåsnings effekter genom att anställda får svårt att gå över till motsvarande anställningar på den reguljära arbetsmarknaden utan att drabbas av ekonomiskt avbräck.

Vi tror att en lönesättning som ligger under eller i linje med den övriga arbetsmarknaden kan befrämja en ökad rörlighet i partiorganisationen, vilket skulle ha ett flertal positiva effekter.

KALENDARIUM

18 januari

Fadimedagen i Göteborg.
Författarsamtal med Sara Omar
samt panelsamtal med Ann-Sofie
Hermansson mfl. ABF Södra
Allégatan 1B 17-19.

17-20 januari

Göteborgs Lilla Filmfestival.
Filmer från världens alla hörn för
barn och unga. Filmerna visas på
biograf Draken, Blå Stället i
Angered och Frölunda Kulturhus.
[Läs mer här.](#)

24 januari

Föreläsning om Göteborgs torg.
Jonas Hernstig, tar oss tillbaka till
en tid då torgen var nya.
Guldhedens bibliotek 15:30

25 januari – 4 februari

Göteborg Film Festival. Nordens
största filmfestival går av stapeln.
Över 450 filmer från 80 länder.
[Läs mer här.](#)

28 januari

Samling för demokrati.
Till åminnelse av Förintelsen
ordnas en minnesstund för demo-
krati och mänskliga rättigheter,
mot nazism och politiskt våld.
Arrangeras av Länsstyrelsen,
Göteborgs universitet, Göteborgs
Stad, Göteborgs Stads råd för den
nationella minoriteten romer och
Judiska församlingen i Göteborg.
Universitetsaulan Vasaparken
13:00-16:10.

30 januari

Så tar du dig fram när Göteborg
växer. Med Anita Jisonsund från
Trafikkontoret. Älvrummet
Lindholmospiren 3-5 17:30.

5 februari

Vart är Kina på väg? After Work
med forskare. Om Kinas
utveckling. Med Maris Gillette,
Arne Bigsten, Fredrik Fällman och
Mattias Hagberg (moderator).
Pustervik 17:30.

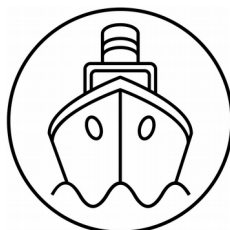

S-AKADEMIKER

[S-akademiker](#) (Göteborgs socialdemokratiska tjänstemannaförening) organiserar tjänstemän och akademiker inom Göteborgs socialdemokratiska partidistrikt. Föreningen bildades 1958 och är en av de större partiföreningarna i Göteborg med många medlemmar som är fackligt aktiva. Vi har regelbundna medlemsmöten med spännande gäster. Medlemskap kostar 100 kr per år. Om du är intresserad av att bli medlem så mejla info@s-akademiker.se eller kom förbi på något av våra medlemsmöten. S-akademiker finns också på [facebook](#).

S-akademiker har en skriftserie som ger ut intressanta och viktiga böcker. I november 2017 kom den första volymen: en antologi med texter under redaktion av Payam Moula och Jimmy Sand, med titeln *Socialdemokratin i ett nytt århundrade*. Medverkande är bl.a. Kajsa Borgnäs, Anne-Marie Lindgren, Sven Ove Hansson, Ulrika Lorentzi och Björn Östbring. Det går att beställa boken genom föreningen, Bokus eller Adlibris.

Den andra delen i skriftserien är en återutgivning av Nils Karleby's klassiker *Socialismen inför verkligheten* från 1926. Med nyskrivet för- och efterord av Örjan Nyström.

BOKTIPS

Vi lever i intressanta tider, men det kan ändå ibland vara värdefullt att lyfta blicken för att få perspektiv. Då kan biografier över historiska företrädare ge en hel del. Om Hjalmar Branting, professors-sonen som blev arbetarrörelsens ledare, statsminister i Sveriges första socialdemokratiska regering och allierad med liberalerna för att driva igenom allmän och lika rösträtt, har Olle Svenning skrivit *Hövdingen* (2014).

Om Per Albin Hansson, Brantings efterträdare som bidragit till att manövrera ut den revolutionärt lagda partivänstern ur partiet, lanserade folkhemsprojektet och slöt överenskommelsen med Bondeförbundet som lade grunden för ett långvarigt socialdemokratiskt regeringsinnehav, har Anders Isaksson skrivit *Per Albin* i fyra delar (1985, 1990, 1996 och 2000).

Om Tage Erlander, den motvillige partiledaren som kom att sätta rekordet som demokratiskt vald statsminister i obruten följd (23 år, 1946-1969) och ledde Sverige till att bli världens mest jämlika land och ett av de rikaste, har Dick Harrison skrivit *Jag har ingen vilja till makt* (2017).

Om Olof Palme, Sveriges mest världsberömda politiker, en intellektuell och värtalig man ur överklassen som blev övertygad socialist, statsminister, sedan oppositionsledare och till slut mördad på öppen gata, har Henrik Berggren skrivit *Underbara dagar framför oss* (2010). Såväl Ingvar Carlsson som Göran Persson har också skrivit memoarer – *Så tänkte jag* (2003) respektive *Min väg, mina val* (2007).